

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Ioannis VVikinsoni morienteis de eadem testimonium. n. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1606. guttulis atq; exiguo stramine Martyris sui existimationi consuluit & perculit aduersarios. Erat ea effigies in media spicæ longitudine, os, oculos, nares, genas, barbam, collum, in vno quasi folliculo ostentans, tamq; accuratè ad similitudinem expressa, vt melius nullo artificis penicillo adumbrari quidquam posse videretur. Quam etsi plures ex nostræ Societatis hominibus, conspexerint, (in quibus ego indignus numeror) extetq; in Collegio nostro Leodiensi visa (nulli enim potius consignari debuit quàm nostræ Societati) non erit abs re nobilis viri testimonium adnectere; cuius est hæc attestatio.

Despica
Attestatio.

Ego Conrardus de Vrſel, dictus Grobendonque, Eques, & Baro de Hocque, his declaro quod existens Londini Anno 1606. Legatus Iuarum Celsitudinum apud Regem Magnæ Britanniæ, allata est ad me, spica straminea tincta sanguine, vt dicebatur, Reuerendi Patris *Henrici Garnetti* è Societate *Iesu* supplicio affecti, quæ spica dicebatur representare eius effigiem; quam cum diu & curiolè fuisset intuitus, visa est mihi habere formam vultus; non tamen possum dicere quod referat Patrem, quia non sum cum eo viuo versatus; solum vidi illum cum ad supplicium traheretur. Rogatus super hac redare testimonium, præsentem signaui meo nomine & sigillo, Bruxellis 9. Decembris. Anno 1625.

Baro de Hobocque.
Locus Sigilli. Hæc vir Illustrissimus oculatus testis; Iuvat tamen ipsius *Ioannis VVilkinsoni* narratione integram adiungere, quam à morte proximo exceperunt plures ex nostris Patribus & Alumnis Audomarenſis Seminarij.

Ioannis
VVilkinsoni
mori-
entis de ea.
dem testi-
monium.

XXV. Nam post acceptam spicam cum de vita Religiosè instituenda cogitaret, rebus suis utcunque diuenditis, Audomaropolim in Belgium profectus, atque inter Collegij illius Alumnos adscriptus est. Ibi dum sibi comparat necessariam ad id vitæ genus literarum scientiam, morbo correptus, & desperata corporis salute depositus, hanc rei gestæ seriem coram testibus iuratus edidit, ac manu sua subscripsit. Ego *Ioannes VVilkinsonus* ex graui morbo decumbens, & medicorum iudicio sine spe vitæ relictus, vt Religione me soluam quâ erga Deum & Sanctos teneor, exponam modum quo spicam inueni, in qua effigies Beati Patris *Garnetti* conspicitur.

Pridie eius Diei quo Pater *Garnettus* est supplicio affectus, ingens animo est iniecta cupido spectandæ necis & referendi quidpiam ex eius reliquijs. Spem verò tam certâ concepisse fore omnino vt voti compos fierem, vt dubitare non potuerim quin aliquid visurus essem quo Sancti sui Deus Innocentiam testaretur; cumque mihi frequenter eiusmodi cogitatio recursaret, eam conabar abigere nè miraculum expectans vbi necesse non erat, Deum tentando irritarem. Postero die eo me contuli summo mane & proximum carnificinæ locum occupavi eodem in vestigio hærens dum adesset *Garnettus*. Tantis autem ab aduentu Patris equitum concursus factus est, & populi tam ingens turba, vt stationem tenere non possem, neque clarè audire quæ diceret; notaui tamen plura quæ mihi non parum solacij attulerunt.

In primis

Inprimis quod indusium sic aptarat vt nullo posset vento attolli, quod mihi magnum modestiæ & puritatis argumentum visum est. Tum quod cum essent scilicet amouendæ, manus in Crucem compositæ ante pectus, quamuis aliquantulum demitterentur, Crucis tamen firmam supra cor Patris eò usque expresserunt, donec expiraret: Atque hoc eo mihi maiorem admirandi materiam dedit tanquam diuinitus concessum, quoniam moriens orauerat Deum vt sibi à corde Dominicam Crucem nunquam auelli patetur. Aduerti præterea cum caput eius decisum populo spectandum proponeretur, vultum eundem fuisse, & eundem colorem qui viuo fuerat; eodemque tempore animaduerti neminem audiri acclamantem (vivat Rex) quod moris est tali in re, quod mihi indicio fuit populo iam tum Patris innocentiam fuisse probatam. Corpore quatuor in partes dissecto, & vnà cum capite corbi imposito & currui, secedente paulatim turbâ accessi medius inter theatrum & curium, eodem flagrans desiderio quidpiam Reliquiarum asportandi: Circumspicienti, hæc spica, de qua nunc tantus est sermo, in manus mihi deuenit, quoniam patet nescio. De pegmate quidem in corbem caput & membra habentem conijciabantur stramenta, vtrum verò hæc spica de pegmate an de corbe accesserit non ausim dicere, certus tamen terram non tetigisse. Hanc ego spicam eodem die tradidi Dominæ Griffin; Illa crystallinæ thecæ inclusit, quæ cum esset breuior, factum est vt spica in rotundum inflecteretur. Paucis post diebus me præsentem matrona spectandam obtulit honesto cuidam viro probè noto: Is attentius intuitus, præter hominis vultum, inquit, ego nihil video. Nouitate attoniti aduolamus, aspiciamus vterque vultum quem antea non aduerteramus. Alij etiam aduocati eodem tempore conspexere. Atque hæc est verissima inuentæ spicæ historia, vt Deus nouit, ad quam narrandam existimaui me pro eius gloriateneri.

Ad cuius etiam honorem declaro quod per triduum post acceptam spicam tanto lumine illustrari me sensi, & tam pijs accendi desiderijs, vt non nisi à Deo manasse crederem, singulari Martyris merito & beneficio, quem ego magnopere persuasum habebam in Cœlis regnare, & quasi clarè id perspiciebam. Quo tempore contigit vt Patre *Hollando* Societatis Iesu Sacerdote, (quicum per id tempus forte verlabar) de rebus pijs & de Patris *Garnetti* morte disserente, in mentem mihi venerit Beatissimæ Virginis opem ac preces (quas Pater *Garnettus* in extremâ vitæ periodo ardentissimè flagitarat) viam esse expeditissimam ad Dei gratiam obtinendam. Postero die eadem animo reuoluens, magna quædam de diuina gratia cogitare capi; quandoque enim videbar iustitiam Dei intueri adeo sinceram & incorruptam, vt nemo ei posset refragari, alias mirificam eius potestatem, caritatem, & bonitatem erga res creatas omnes tantam esse vt quidquid cuiquam à Deo accideret æquo par esset ferret animo. Ad hæc sensu in me motus adeo ardentes vt omnes tanquam meipsum admatem; de meipso verò tam abiectè sentirem vt nemo me vilior videretur.

1606. Si quos forte pueros alioſue ludibrio haberi cernerem, tantum diuina in ipſis imagine capiebar, vt humi procumbens libentiſſimè eorum pedes fuiſſem exoſculatus: Eccleſiæ Catholicæ veritas clariffima firmiſſimaque videbatur vt quæ Deo niteretur. Honorem etiam Sanctorum Reliquijs & Imaginibus habitum, necnon ceremonias quæ à Catholicis vlturpantur, plurimum prodeſſe ad pietatem iudicabam: Hæreſim vero latanæ eſſe illecebram & laqueum ad incautas hominum mentes capiendas; Aliaque plura mihi tunc temporis obiecta ſunt quæ præ ægritudine non poſſum iam commemorare. Habueram autem pridem in animo vt me totum Dei obſequio traderem; Creuit hoc tempore illa cogitatio, ac vehementiſſimè ad Religioſum ſtatum amplectendum impellebar. Cogitanti verò nunc Carthuſianum nunc alium ordinem, tandem magno meo ſolatio ſtatu Societatem *Ieſu* petere, & in ea gradum Coadiutoris temporalis de doctrina acquirenda diffidens. Perſuaſus deinde quòd labore & diligentia conſequi poſſem ſcientiam ſufficientem, eò animum appuli: Vnde protinus expeditis quibus in Anglia implicitus eram negotijs; quidquid mihi ſorte euenerat in pecuniam congeſſi vt in ſtudijs mihi eſſet ſubſidio; quod nunc fratri meo in ijſdem educando ſeruire velim; cui ſi ſtudia minus arriſerint, expendi volo in aliquem qui ijs vacare volet; meo enim iudicio nulla viuendi ratio Deo acceptior, aut in ſe felicitior excogitari poteſt. Equidem (immortales Deo gratias habeo) tam inde ab initio ab hac mente nunquam diſceſſi. Scriptum fuerat Matrem niſi eam reuiferent nimio dolore perituram: Hæſi aliquantiſper dubius quid mihi eſſet agendum; at perendie cum Miſæ Sacrificio intereſſem, & ex Euangelio legeretur, *qui reliquerit Patrem & Matrem &c. propter me, centuplum accipiet, & vitam æternam poſsidebit*, animo (Deo laus) confirmato de mutanda ſententia non amplius cogitauit. Hæc ille mox animam Creatori redditurus. Eterat ſubſcriptum *Ioannes VVilkinſon*. Additis Patrum qui aderant narranti nominibus, *Rogerij Lea, Franciſci Robiſoni, Ioannis Floyd*; & aliquot etiam Seminarij ſtudioſorum. Quemadmodum igitur de re nulla poteſt eſſe dubitatio, ita viri innocentia facta eſſe videtur Deo dictante perſpicua: Videamus de reliquis quibus eadem calumnia aſperſa eſt.

Edwardi
Oldcorni
vitæ ratio,
& exitus.

XXXVI. *Edwardus Oldcornus* (qui & aſumpto *Halli* nomine uſus eſt) urbem natalem habuit Septentrionalis Angliæ Metropolim Eboracum; in qua poſt humaniores literas deguſtatas Pharmacoſtæam aliquamdiu traditeſt exercuiſſe; Poſtquam verò annum attingiſſet primum & vigefimum, altiora verſans animo, & ad animarum medicinam transferens cogitationem, Romam petijt, atque in Anglorum Seminario, eo quo manſit leptennio, tantum in virtute & doctrina profecit, vt eius ſeculi Anno octogefimo octauo; vna cum *Ioanne Gerardi* in Societatem cooptatus, Tyrocinium in ipſa Inſula eum acceſſione pietatis poſiturus videretur. Exceſſione facta, nauticæ turbæ immiſtus Londinum tetendit: Et quanquam eo quo valebat ſermonis lepore ſat cautè diſſimulabat perſonam ad frequentes per